

Menaldum, 17 juli 2009.

Familie, vrienden en andere aanwezigen.

Vanmiddag zijn we hier bijeen in verband met het overlijden van onze moeder, grootmoeder en overgrootmoeder Wemelina Henderika Nijp-Mulder. Afgelopen maandag 13 juli is moeder door haar Heer en Heiland op 88 jarige leeftijd “thuis” gehaald. Ze is onze vader Tijmen Marten Nijp, die 12 november 2005 is overleden, wat dat betreft gevolgd.

Voor ons als kinderen is het een troost dat wij onze moeder herinneren als een gelovige vrouw. Samen met vader hebben wij als kinderen dan ook voortdurend gezien dat de Here Jezus in hun beider leven de spil was, waar alles om draaide. Ook in de laatste jaren was het duidelijk zichtbaar dat moeder na het overlijden van vader, haar steun zocht en kreeg vanuit haar geloof.

Naast de steun die ze kreeg vanuit haar geloof, was het overlijden van vader toch een enorm gemis. Ze was haar “maatje” kwijt, mede omdat ze altijd een team waren geweest. Vooral vader had de laatste jaren van zijn leven o.a. gevuld met het verzorgen van moeder. Als ze s’ nachts eens niet konden slapen, zaten ze in de kamer en las Pa bij gelegenheid een stukje uit de bijbel hardop voor. Na het overlijden van Pa kwam dan ook het gemis en voelde ze zich dan ook best vaak eenzaam. De eenzaamheid die uiteindelijk resulteerde in warrigheid en het claimen van zorg.

Het was vorig jaar mei/juni dat moeder in aanmerking kwam voor een nieuwe kamer in ’t Sinnehofke van het bejaardencentrum Ny Statenlan hier in Menaldum. Ze kreeg daar een mooie zit/slaapkamer waarbij ze overdag verbleef in de gezamenlijke huiskamer met de andere bewoners. Dit werd voor haar, maar ook voor ons als kinderen toch nog een heel mooie periode. Vanaf het allereerste begin zag je moeder zogezegd opbloeien en ze straalde dan ook een enorme rust en tevredenheid uit. Onze enorme dank gaat dan ook uit naar de andere bewoners, de begeleiders en niet in de laatste plaats al het personeel van ’t Sinnehofke.

Terug naar Moeder, ze was voor ons ma of oma, maar voor velen van jullie toch ook bekend als Wim Nijp of tante Wim. Ja, ze werd door iedereen Wim genoemd, eigenlijk wel apart zo’n “jongens naam” maar voor ons toch heel gewoon.

Ja, wie had dat gedacht “Wim met haar zwakke gezondheid”, dat zij zo oud zou worden. Iedereen die haar heeft gekend zal haar herinneren als een vrouw die altijd medicijnen slikte, voornamelijk voor haar longen. Toch klaagde ze eigenlijk nooit, nee integendeel het was gewoon een deel van haar leven.

Onze moeder was geboren in Musselkanaal en kwam uit een gezin met 10 kinderen. 6 meisjes en 4 jongens, Moeder was het op één na jongste meisje,

met nog twee broers Dirk en Henk onder haar. Haar vader had een molenaarsbedrijf, wat dat betreft was haar meisjesnaam "*Mulder*" heel toepasselijk. Het was in oorlogstijd dat vader en moeder elkaar hebben leren kennen in Musselkanaal, waar vader gelegerd was. Onze vader was in die tijd ingekwartierd bij de familie Kruit, vlakbij het ouderlijke huis van moeder. Daar ontspon zich de liefde tussen pa en ma en verhalen uit die tijd hebben we dan ook regelmatig gehoord. Kort na het beëindigen van de oorlog zijn ze in februari 1946 in Leeuwarden getrouwd. Uit het huwelijk zijn drie kinderen geboren, Ria en Chris in Leeuwarden en ondergetekende in Stadskanaal.

De oorlogstijd had er echter wel voor gezorgd, dat de rest van het werkzame leven van vader, gekenmerkt zou worden door "*daar waar mijn werk is, daar is ook mijn vaderland*". Vader was zagezegd "*van alle markten thuis*" en heeft in zijn leven dan ook altijd zijn brood verdiend met "*dat wat voor handen kwam*". Als kinderen hebben we weliswaar vele (woon) plaatsen in Nederland gehad, maar zijn daarin nooit iets tekort gekomen. Plaatsen als IJmuiden, Stadskanaal, Hoogezand, Baarn en Leeuwarden zijn dan ook woonplaatsen die in onze geheugens gegrift staan. In onze tijd zie je dit soort "*verplaatsingen*" eigenlijk alleen maar in dominees gezinnen, wat dat betreft..... In ieder geval, moeder kon er in ieder geval goed mee omgaan. Voor haar was het de stelregel "*er moet tenslotte ook brood op de plank komen*".

Op latere leeftijd kwamen Pa en Ma op hun zwerftocht door het leven weer terecht in het Noorden, met als laatste woonplaats hier in Menaldum, dicht bij hun kinderen Ria en Ate met hun gezin. Menaldum, voor ons nu uiteindelijk ook de plek waar we straks het lichaam van moeder brengen naar haar laatste rustplaats. Ze wordt begraven naast het lichaam van Tijmen, haar geliefde echtgenoot en onze vader.

Tijdens haar leven was onze moeder niet een vrouw die echt actief was op allerlei gebied. Nee, ze kon op zich best met iedereen goed opschieten, maar maakte verder niet zo gemakkelijk contacten. Ze was dan ook enorm gehecht aan haar privé (gezins) leven. Met uitzondering van de laatste jaren speelde hierin ook hun christelijke thuisbasis "De Vergadering van Gelovigen" een belangrijke rol. Daar heeft ze zich samen met vader altijd "*geestelijk*" thuis gevoeld.

Thuis was iedereen in principe welkom en de deur draaide zagezegd dan ook altijd naar binnen toe open. Echter als iets haar niet paste of niet uitkwam, dan kon ze dat wel eens laten merken, dan wel dat ze dat rechtstreeks zei. Tact was dan ook niet altijd haar sterkste kant, maar ze was altijd wel duidelijk. Nee, haar privé leven (trouwens ook voor onze vader) was haar (hun) erg dierbaar en dat beschermde ze.

Ze was een echt familiemens en genoot enorm van haar kinderen, klein en achterkleinkinderen. Vooral de geboorte van de laatste achterkleinkinderen

hebben haar nog veel vreugde gebracht. Ze had het vaak over “*die kleine schatten*”.

Ja, onze moeder, grootmoeder en overgrootmoeder is niet meer.

- Verdrietig.....ja uiteraard, we zullen haar missen.
- Dankbaar.....ja enorm, voor wat ze tijdens haar leven voor ons heeft betekent.
- Troost .....ja omdat we weten dat ze is thuis gehaald door haar Heer en Heiland.

Toch is er één aspect dat we als kinderen en kleinkinderen in het bijzonder zullen missen. Onze moeder en oma was namelijk een “gebedsvrouw”. Zij bad dagelijks voor haar kinderen, klein- en achterkleinkinderen. Nee, ze bad niet voor het echte succes in het leven, maar bovenal opdat een ieder de Here Jezus zou mogen leren kennen als zijn of haar persoonlijke Verlosser en Zaligmaker. Deze (gebeds) taak zullen wij als kinderen dan ook van harte van haar overnemen.

Ja, onze moeder heeft een gezegende leeftijd bereikt. Een leeftijd volgens de “*psalmendichter*” in de Bijbel alleen maar weggelegd voor de “*sterken*”.

Wij zijn dan ook dankbaar wat deze “*sterke vrouw*” voor ons heeft betekend.